

Înapoi din Iad

cu Dr. Maurice Rawlings

Transcriere Video

Traducere din limba engleză de: Mircea ALB (a.mircea@yahoo.com)

([Matei 7, 13-14](#))

“Intrați pe poarta cea strîmtă, căci largă este poarta și lată este calea ce duce la pierzare și mulți sînt cei ce intră pe ea. Dar strîmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sînt cei ce o găsesc.”

[Primul Martor - Dr. Donald Whitaker:]

Sînt oameni care vorbesc despre o lumină, sînt oameni care vorbesc că au pluit deasupra, sînt oameni care spun că au simțit căldură și dragoste. Eu nu am simțit nimic din toate acestea, absolut nimic. Eu am simțit o teroare de nedescris!

Este foarte ușor să fii ateu atunci cînd ai succes, dar este foarte greu să rămîi ateu cînd zaci pe patul morții.

[Al 2-lea Martor – Charles McKaig:]

Cînd mi-am revenit, Dr. Rawlings mi-a spus că s-a ridicat părul pe mine.

[Al 3-lea Martor – Dr. George Rodonaia]

A fost o experiență incredibilă să văd că există viață dincolo de această viață.

[Prezentator:]

În fiecare zi oameni ca tine și ca mine își trăesc în acest moment viața, iar în cel următor zac pe patul morții fără ca să fi auzit vreodată sau să creadă mesajul mîntuirii. Unii din ei au călătorit din lumea aceasta în cea de dincolo, dar ce au găsit acolo, a fost teroare cumplită. Ei s-au întors printre noi și iată acum care sînt poveștile lor adevărate.

Acum renumitul cardiolog și autor, Dr. Maurice Rawlings, vă va duce într-o călătorie despre care puțini au vorbit.

[Al 4-lea Martor – Howard Storm:]

Și am strigat din întuneric după ajutor: “Isuse, te rog salvează-mă!” Pentru că noi fie mergem în Rai, fie mergem în Iad, deoarece alt loc nu există.

[Al 5-lea Martor – Ronald Reagan]

Ascultați vocea unuia care a auzit țipetele din Iad.

[Prezentator:]

Aceasta ar putea fi singura ta șansă de a merge în Iad, și de-a te întoarce înapoi în siguranță.

[Dr. Rawlings]

Acesta este un studiu al vieții după moarte. De-a lungul întregii sale istorii, omul a prezis că există viață după moarte. Toată Biblia și toate religiile se bazează pe existența vieții de după moarte. Dar unde sînt cei care susțin lucrul acesta? Cine s-a întors să ne arate că există viață după moarte? Acum prin metodele moderne de resuscitare, prin repornirea inimii sau a respirației, tu și eu putem aduce înapoi la viață o mulțime de oameni pentru a ne spune ce este dincolo de moarte. Vedeți ce părere veți avea despre unele din cazurile

pe care vi le vom prezenta. Cazurile fericite sînt ușor de mărturisit pentru că oamenilor le place să vorbească despre această experiență minunată pe care au avut-o după ce au murit și s-au întors înapoi. Experiențele din Iad însă sînt jenante. Ele sînt marcate cu E(eșec) pe fișa de Raport Medical și sînt ca o palmă peste obraz. Dar noi avem acum cîteva cazuri pe care vrem să vi le prezentăm și care vă vor spune despre propriile lor experiențe din Iad, așa încît dvs. să nu mergeți acolo unde s-au dus și ei. De notat că moartea este reversibilă. Sînt 4 minute de supraviețuire a celulelor creierului fără flux sanguin, după care se instalează moartea definitivă și atunci este nevoie de reînviere, ceva ce omul nu poate să facă. Noi putem să resuscităm, un lucru pe care Dumnezeu l-a permis să îl facem. Au fost multe convertiri și oameni mîntuiți ca rezultat al acestor experiențe din Iad, chiar acolo jos pe podea, dar de raportat s-au raportat doar cele pozitive.

Acesta nu a fost și cazul lui Ronald Reagan(a nu se asocia cu fostul președinte Ronald Reagan). El era cu băiețelul său cînd s-a dus la un magazin alimentar. Acolo a avut loc o dispută. S-au spart și sticle, și el a fost înjunghiat de mai multe ori de atacatorul său, iar restul pevestirii vă vom prezenta-o mai departe pe film.

===*Ronald Reagan*===

[Ronald Reagan]

În 1972 viața mea era distrusă. Eram dependent de droguri. Am fost un criminal. Familia mea era distrusă. Soția mea înaintase divorțul de două ori. Copiilor mei le era frică de mine. Eu nu eram în stare să țin un serviciu. Starea mentală în care mă aflam era teribilă și în acest cadru al vieții mele mi-am luat într-o seară băiețelul de 6 ani cu mine și ne-am dus la un magazin unde am intrat să cumpăr niște lucruri. La intrarea în magazin am dat peste un domn care tocmai ieșea pe ușă. Între noi s-a iscat o ceartă și pînă să-mi dau seama, l-am lovit și l-am trîntit la pămînt, el căzînd peste o stivă de sticle. Acestea s-au spart și imediat el s-a ridicat de jos cu un ciob de sticlă în mîna și a început să mă lovească cu el. Eu mi-am ridicat mîna stîngă încercînd să mă apăr de loviturile lui, dar ciobul de sticlă mi-a secționat mușchii bicepsului și arterele principale ale brațului și eu am început să sîngerez de moarte în numai cîteva secunde. Plin de furie, de ură și de mînie am continuat să mă bat, sîngerînd tot mai tare. Băiețelul meu țipa într-una, devenind isteric. Proprietarul magazinului a venit la mine și mi-a spus: “-Dacă nu mergi de urgență la spital, vei sîngera pînă vei muri în cîteva minute.” Așa că el m-a dus cu propria mea mașină la Spital. Cînd am intrat în camera de urgență, abia mai eram conștient. În timp ce personalul medical a început să lucreze pe mine, eu i-am auzit spunînd: ”-Nu îl putem ajuta! El va trebui să fie transportat la un alt Spital. Probabil că își va pierde brațul.” În timp ce mă puneau în ambulanță, a sosit și soția mea care a urcat în ambulanță cu mine. În timp ce ieșeam din parcare a Spitalului, un asistent tînăr m-a privit în față, dar eu abia puteam să îl văd atît eram de slăbit, și mi-a spus: ”-Domnule, aveți nevoie de Isus Cristos.” Pentru că eu nu-l cunoșteam pe Isus, nu știam despre ce vorbea, așa că reacția mea la asta a fost că am început să înjur și să blestem. Și din nou, el mi-a spus: ”-Aveți nevoie de Isus!” Și în timp ce ce îmi vorbea, mi s-a părut că ambulanța în care eram a explodat în flăcări. Chiar am crezut cu adevărat că aceasta explodase. Totul părea că se umpluse cu fum și eu imediat am trecut prin acel fum, ca printr-un tunel. După o perioadă de timp, am ieșit din acel fum și întuneric și am început să aud vocile unei mari mulțimi de oameni care țipau, gemeau și plîngeau. În timp ce mă uitam în jos, senzația pe care o aveam era că priveam într-o groapă vulcanică. În ea am văzut flăcări de foc, fum și oameni care țipau și plîngeau. Aceștia ardeau, dar focul nu-i mistuia și nu îi consuma prin ardere. Am avut senzația apoi că și eu mă îndreptam acolo jos în acea groapă.

Soția, Elaine Reagan:

El se zvîrcolea din răspuțeri, gema și se văieta teribil. Se comporta de parcă avea loc o bătălie. Pe vremea aceea nu eram creștină și nu știam nimic atunci despre bătălia spirituală. Dar pentru mine era înfricoșător faptul că acum o puteam simți și chiar vedea. Era parcă o luptă între lumină și întuneric. Părea că el se lupta cu ceva sau cineva și nu știam cu ce, dar acum știu. El avuse o vedenie a iadului.

Ronald Reagan:

Dar partea cea mai teribilă acum era că începusem să recunosc pe mulți din oamenii care erau în acea goapă cu flăcări ca și cum niște lentile foto de apropiere le aducea fețele lor aproape de mine. Puteam să le văd trăsăturile, puteam să le văd agonia, durerea și frustrarea. Și mulți dintre ei au început să mă cheme pe nume, și-mi spuneau: “-Ronny, nu veni în locul acesta, de aici nu există cale de ieșire! Dacă vii aici, nu mai ai scăpare, nu ai cum să ieși!” M-am uitat la fața unuia care murise într-un atentat de jaf armat care fusese împușcat mortal și lăsat să moară pe trotuar. M-am uitat apoi la fața altor doi care muriseră beți într-un accident de mașină. M-am uitat și la fețele altora care muriseră de supradoză de droguri și cu care am fost la petreceri. Fețele lor le arătau agonia și durerea, dar cred că partea cea mai dureroasă de acolo era singurătatea. Apoi depresia de acolo era atât de grea, pentru că acolo nu mai era speranță, nu mai era scăpare și sau cale de ieșire din acel loc. Mirosul și duhoarea de acolo era teribil, ca de sulf sau de sudură electrică.

Mă uitam cu îngrozit la ei, deși la viața mea am văzut oameni uciși, fiind implicat în bătăi în care au murit oameni. Am fost închis pentru omor prin imprudență. Eu am crescut într-o școală de reeducare apoi o celulă de pușcărie. Ca și copil, am fost bătut fără milă de un tată agresiv care avea probleme cu alcoolul. La 12 ani eram deja fugit de acasă și am simțit că nimic din lumea aceasta nu m-ar mai putea speria. Viața mea era o ruină, căsnicia mea era o ruină, sănătatea mea era o ruină. Dar acum vedeam ceva ce mă speria de moarte, pentru că nu înțelegeam ce este. Și în timp ce priveam în această groapă, la acest foc teribil unde erau țipete și chinuri, mi-am pierdut cunoștința în întuneric.

Cînd mi-am deschis ochii, mă aflam într-o cameră de spital din Knoxville, Tennessee cu soția stînd alături de mine. Mi-au pus foarte multe copcii în corp și brațul mi-a fost salvat. Am avut aproape 100 de copcii. M-am uitat la fața soției. Nu eram atunci preocupat de locul unde mă aflam sau de ce era în jurul meu. Tot ce puteam să vizualizez atunci era locul pe care tocmai îl văzusem.

Elaine Reagan:

El avea o privire ciudată pe fața lui, era o privire îngrozită. Și mi-a spus: “-Nu știu exact ce se întîmplă cu mine, dar am fost într-un loc teribil.” Și eu am continuat să îi spun: “-Ești în spital și ai fost în spital în tot acest timp.” Dar el continua să spună: “-Nu, am fost într-un alt loc! Nu știu exact ce era, dar a fost un loc teribil și îngrozitor.”

Ronald Reagan:

Încă mai puteam auzi țipetele. Încă mai puteam simți mirosul acela teribil. Încă mai puteam simți căldura aceea mare și încă puteam să aud vocile oamenilor pe care i-am cunoscut de-a lungul anilor urlînd la mine să merg înapoi. În zilele ce au urmat, am încercat tot ce am știut pentru a-mi scoate asta din minte. Am încercat să mă îmbăt, dar nu m-am putut îmbăta. Am încercat tot ce-am putut ca să-mi scot asta din minte, dar nu am reușit.

Într-o dimineață, cîteva luni mai tîrziu, am mers acasă la soția mea. Încercasem și acum să mă îmbăt, dar nu am reușit și cînd am intrat în casă, m-am dus în dormitor unde era lumina aprinsă. Soția mea stătea pe pat și ținea deschisă o carte mare pe genunchi. M-a privit în față și privirea ei strălucea pur și simplu. Atunci mi-a spus: “-Ronny, în seara asta l-am acceptat pe Domnul Isus Cristos ca Salvatorul meu.”

Ea nu trebuia să-mi spună prea multe, viața noastră era plină de agonie. Ea a crescut în Chicago. Tatăl ei a fost barman în partea de sud a orașului Chicago.

Ea nu știa nimic despre Dumnezeu, biserică sau religie. Dar acum, durerea de pe chipul ei, ridurile pe care i le-am provocat prin abuz, violență, alcool și dependența de droguri, s-au dus.

Fiind plecat luni la rînd, ea și copiii nu știau pe unde eram. Dar acum fața ei era schimbată. Ridurile dispăruseră de tot și zîmbetul înlocuise acum tristețea și agonie. Ea m-a privit și a spus: “-Isus m-a salvat în seara asta. Vrei să vii și tu alături de mine și să auzi de omul acesta numit Isus?” M-am gîndit pentru o secundă și mi-am zis: “Am încercat toate celelalte lucruri în viață și nimic nu mi-a reușit. Cu cei pe care-i iubesc cel mai mult, soția mea și copiii mei, m-am comportat teribil.” și am fost de acord să merg cu ea pe acest drum.

Două săptămîni mai tîrziu, într-o Duminică dimineața, pe 2 Noiembrie 1972, chiar înainte de ora 12 la prînz un pastor s-a ridicat în picioare ca să citească din Biblie. Stăteam în spatele încăperii și ascultam deși eu nu știam nimic din Biblie. Nu știam nici cum să mă comport în biserică, dar pastorul s-a ridicat să citească din Biblie, și a citit din Evanghelia lui Ioan. Și el a început să citească aceste cuvinte: “Iată mielul lui Dumnezeu care ia asupra Lui păcatul lumii acesteia.” Cînd el a spus “Mielul”, asta mi-a atras atenția. Orice alt pasaj nu ar fi însemnat nimic pentru mine, dar cînd a spus “Mielul”, el a atras atenția acestei inimi împietrite și păcătoase.

Pentru că atunci când aveam 9 ani, eram un copil foarte sărac din munții din estul Tennessee-ului ce avea un tată care era mereu furios, abuziv și alcoolic. O vecină îmi dăduse odată un miel. Eu trebuia să merg pe jos peste 3 km pentru a prinde autobusul de școală. Într-o zi când treceam prin curtea ei, ea m-a oprit și mi-a spus: “-Fiule, am un cadou pentru tine.” și mi-a dat atunci acest miel. Am luat acasă mielul care îmi devenise

prieten foarte bun, singurul prieten pe care am simțit că îl aveam. Și era un prieten așa de bun încât în zilele și săptămânile ce au urmat, acesta

mă urma peste tot și mă întâmpina când coboram din autobusul școlar. Trecea peste câmpii și păduri ca să mă întâmpine. Într-o seară, în timp ce mă întorceam acasă, mielul lipsea. L-am auzit pe tata blestemînd și urlînd și m-am uitat spre casă. Tata lucra la o mașină veche și schimba manual ca pe vremuri, o roată ce avea pană. Am încercat să îl ocolesc pentru că nu doream să mă blesteme și pe mine. Am vrut să trec de el, dar când am ajuns de partea cealaltă a mașinii, m-am uitat în jos și iată că acolo era mielul meu plin de sînge pe toată blănița lui și avea înfipt în el un levier de mașină. Mielul mersese acolo din curiozitate, și într-un acces de beție și furie, tatăl meu înfipse levierul mașinii în el. Când mi-am văzut mielul, prietenul meu mort, am început să țip ca un băiat de 9 ani și am fugit în pădure țipînd într-una “Mi-a omorît mielul, a omorît mielul !”

La vârsta de 9 ani, ura și violența au pus stăpînire pe viața mea și din acel moment, nu am mai fost niciodată același. La 12 ani eram deja fugit de acasă. Am fost la școala de corecție și de nenumărate ori arestat. Nu aveam nici un respect față de autoritate. Uram pe oricine reprezenta autoritate asupra mea, și pînă să împlinesc 15 ani, făcusem deja pușcărie pentru furturi de mașini și alte furturi. Când am împlinit 15 ani, am fost condamnat pentru omor prin

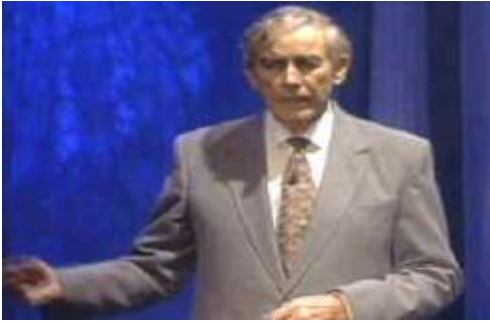
imprudență, fiind implicat într-un accident de mașină care s-a lăsat cu morți și infirmi pe viață, întrebîndu-mă la vremea aceea dacă viața avea și ceva bun pentru mine.

Dar când acel pastor a spus “Mielul”, el mi-a reținut atenția și a continuat, spunînd: “Isus Cristos este Mielul lui Dumnezeu și că El a murit și și-a vărsat sîngele Său astfel că oricine dorește, poate avea un nou început, poată să fie iertat și să înceapă o altă viață.”

În acea dimineață, când m-am ridicat să părăsesc biserica, m-am gîndit că nu vreau să mă vadă nimeni plîngînd. Nu am mai plîns de când aveam 9 ani.

Nu-mi era frică de nici o creatură vie de pe fața Pământului, și nimeni nu mă va vedea pe mine plîngînd. Am dat deci să plec, dar în schimb m-am îndreptat pe culoarul ce ducea în fața bisericii, și rugăciunea

mea a fost aceasta, nu știam rugăciunea păcătosului și nici nu cunoșteam calea Romană spre mîntuire, dar rugăciunea mea a fost aceasta: “Dumnezeule, dacă ești, și tu Isuse dacă ești mielul lui Dumnezeu, te rog ucide-mă sau vindecă-mă! Nu vreau să mai trăiesc! Nu sînt nici soț, nici tată și nu sînt bun.” Și în acel moment era de parcă tot întinericul din viața mea mă părăsise și lacrimile au început să curgă. Pentru prima oară de cînd aveam 9 ani, lacrimile curgeau pe fața mea și sentimentul de vinovăție a ieșit din viața mea, violența, furia și ura au ieșit din viața mea și Isus Cristos a devenit Domnul și

Salvatorul vieții mele în acea dimineață.

Din acel moment, nu știam ce se va întîmpla, dar Dumnezeu mi-a vindecat mintea, memoria și dependența de droguri. Am fost eliberat atunci instantaneu de alcoolism care a dispărut, și din acel moment am știut că trebuie să spun ce mi s-a întîmplat și la alții. Viața mea a fost cruțată doar ca să spun și la alții despre locul pe care l-am văzut și de speranța ce o avem în Isus Cristos de salvare a omului de la acel loc teribil numit Iad.

=== EAC(Experiențe în Afara Corpului) & EPM(Experiențe în Pragul Morții) ===

[Dr. Rawlings]

Iată-ne din nou, întrebîndu-ne dacă Iadul este pentru oamenii răi sau pentru oamenii buni. Aș dori să introduc acum conceptul de (EAC) Experiență în Afara Corpului și cel de Experiență în Pragul Morții (EPM). Știm deja ce este moartea clinică, cînd inima sau respirația se oprește și prin resuscitare se pornește din nou și persoana revine din moarte la viață. Aceasta este o situație reversibilă, și are loc înainte de instalarea definitivă a morții.

Experiențele în afara corpului și experiențele în pragul morții sînt complet diferite. Experiența în pragul morții este atunci cînd țin un pistol îndreptat spre tine și-ți spun “Dă-mi banii tăi”. Tu te poți speria de moarte pe moment și asta este o experiență în pragul morții, dar tu nu ești nici pe departe pe moarte. Sau accidente care aproape s-au sfîrșit cu ciocniri, sînt experiențe în pragul morții, dar aici nu este implicată oprirea inimii sau a respirației. Și totuși, majoritatea autorilor ce scriu astfel de cărți care includ EAC și EPM, le asociază cu moartea clinică. Noi investigăm aici doar moartea clinică, în care oamenii mor și apoi revin la viață. Acum, Experiențele în Afara Corpului sînt o cale de a ajunge acolo, fără a muri. Cum v-ar place să știți cum este să mori, fără a muri?

- Hipnoza profundă te poate duce acolo.
- Puteți merge în India să vedeți un guru, să învățați tehnica de meditație sau o mantră potrivită.
- Puteți să vă induceți hipnoză prin medicamente.

- Puteți apela la Globul de Cristal.
- Puteți avea kundalini, stimularea electrică a bazei coloanei vertebrale din zona sacrală, pe care se bazează toată acupunctura.
- **Vă rugăm să nu vă implicați în nici una din aceste metode!**

Acestea sînt căi pentru a ieși afară din trup ca să experimentezi viața în afara trupului, cînd spiritul se separă de corp. Aceasta este definiția și în Biblie, cînd sufletul se separă de corp. Noi însă vorbim aici de o separare permanentă, și nu de una făcută de om. Și noi la rîndul nostru, nu vorbim de EAC și EPM, ci vorbim despre moartea clinică, și aici au loc la marea majoritatea a oamenilor adevăratele experiențe.

== Charles McKaig ==

O Unul din cazurile pe care îl vom prezenta este cel al lui Charles McKaig, un poștaș de 57 de ani. Acesta avea dureri mari în piept. L-am dus la cabinet și l-am pus la aparatul de testare al inimii la efort pînă cînd durerea din piept i-a revenit. El era atașat la un aparat EKG. Aparatul EKG s-a dereglat. Noi știam că pacientul avea dureri în piept, dar înainte ca să putem opri aparatul EKG, acesta din nefericire a căzut mort. Doar la unul din 5000 de pacienți se întîmplă asta, așa că, să nu vă fie frică de testul de stres EKG. Cînd pacientul a căzut mort, acesta era într-o situație ciudată. El avea convulsii, așa cum majoritatea oamenilor au atunci cînd mor și cînd inima se oprește și nu mai furnizează sînge creierului. El și-a dat ochii peste cap, s-a sufocat, s-a învinețit și a încetat să mai respire. Asistenta i-a dat o injecție intravenoasă, și eu am început masajul extern al inimii. Dar lucrul cel mai ciudat s-a întîmplat atunci cînd eu m-am oprit din resuscitare, pentru a-i pune un stimulator cardiac.

Charles McKaig:

Cînd mi-am revenit, Dr.Rawling a spus că mi se făcuse părul măciucă, și că ochii au început deja să se dilate. Am fost atunci absolut speriat de moarte și îngrozit.

Viața mea a fost, s-ar putea spune normală, cu multe petreceri și distracții. M-am alăturat bisericii

încă de tînr datorită părinților mei care mi-au spus: “Hai să mergem și noi în față să ne alăturăm Bisericii.” Nu mi-am dat seama ce înseamna să aparții unei biserici sau să îl accepți pe Cristos pînă în ziua aceea.

Într-o dimineață devreme, am mers de la serviciu pe jos la clinica din orașul natal și le-am spus că am crezut că aveam un atac de inimă. Nu am spus nimănui unde mă duc, dar ei m-au trimis la clinica unde era Dr.Rawlings. El m-a ținut acolo 3 sau 4 zile și m-a supus apoi un test de stres. Am simțit o durere cumplită în timp ce mi se făcea testul și faptul că mor și le-am zis: “Lăsați-mă să cobor de pe aparat!”

Acesta a fost ultimul lucru pe care mi-l amintesc de atunci.

Cînd mi-am revenit, Dr.Rawlings îmi dădea primul ajutor și m-a întrebat ce s-a întîmplat de arătam așa de speriat. I-am spus că am fost în Iad și că am nevoie de ajutor. La care el mi-a zis: “Păstrează Iadul pentru tine, eu sînt doctor și încerc să-ți salvez viața. Pentru Iad, ai nevoie de un pastor.” În timp ce cu o mîină îmi dădea primul ajutor, el a încercat să-mi instaleze un stimulator cardiac cu cealaltă, și în acest timp am leșinat. Atunci a încercat să mă readucă iar la viață.

Am văzut și eu tot ce s-a întîmplat după aceea, așa cum spun unii oameni că au ieșit din corp și au plutit în aer privind din tavan la tot ce se întîmplă. Eram deci acolo sus și mă uitam în jos unde vedeam totul, continuînd să spun: “Vă rog ajutați-mă, vă rog ajutați-mă! Nu vreau să mă întorc înapoi în Iad.” și Pam, o soră medicală, a spus: “Are nevoie de ajutor, faceți ceva!” În acele momente Dr.Rawlings a spus: “Spune această rugăciune scurtă după mine”, și am spus: “Isuse, te rog salvează-mi sufletul și ține-mă în viață și te voi sluji veșnic, iar dacă mor, te rog nu mă lăsa să ajung în Iad.”

După ce am spus această rugăciune, celelalte experiențe ce au urmat au fost plăcute. Într-una din ele, am văzut-o pe mama mea vitregă și pe mamea mea naturală. Mama a murit cînd eu aveam 5 luni. Nu văzusem niciodată o fotografie de-a ei, și acolo am putut totuși să o recunosc. Mama vitregă a murit cu circa 10 ani în urmă. Ele erau acum împreună. Eu nu am avut nici o legătură fizică sau mentală cu ele. Tot ce îmi amintesc este că ele își țineau mîinile întinse spre mine. Mi-am amintit mai tîrziu că am spus ceva care tot timpul am auzit. Acum știu ce era și

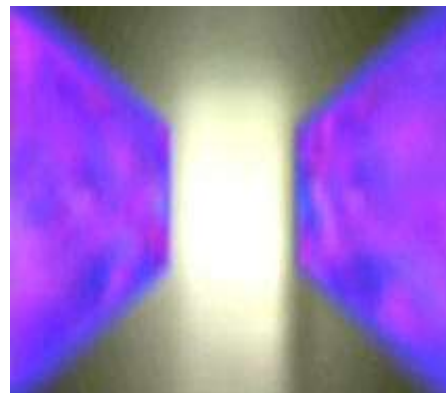
Dr.Rawlings m-a întrebat ce vreau să spun. Și i-am spus: “Am auzit întotdeauna că nu poți să duci banii cu tine. Și cînd am fost acolo, ele nu aveau buzunare.” Știu că asta este ciudat, dar am încercat să memorez cît mai mult din ce am văzut acolo sus. Cred că știam că mă voi reîntoarce ca să spun aceste lucruri.

După ce mi-am văzut mamele, în următoarea experiență mergeam pe un culoar ce avea culori strălucitoare pe ambele părți. M-am ocupat puțin de artă în viață, dar nici eu nici Rembrant nu am putea reproduce culorile de acolo, atîta erau de strălucitoare și frumoase. Și mai era o lumină care mă înconjura, și cred pînă în ziua de azi că aceasta era Duhul Sfînt care m-a înconjurat și care a avut grijă de mine. Niciodată nu m-am simțit atît de bine și în așa o siguranță în întreaga mea viață.

Dr. Rawlings:

După ce toate acestea s-au terminat, mi-am dat seama ce s-a întîmplat atunci cu adevărat. Avusese loc o dublă convertire. Această rugăciune de credință îl convertise nu doar pe pacientul ateu care era pe podea, dar îl convertise și pe acest doctor ateu care lucra pe pacient. (Dr.Rawlings arătînd spre el însuși). Acesta este singurul motiv pentru care pot să apar în fața dvs. acum și să vă spun că există viață după moarte.

Majoritatea dintre dvs. poate să spună care este diferența dintre un simplu leșin, o moarte clinică sau una biologică. Să luăm cazul lui Charles McKaig. El era conectat la aparatul de testare a inimii și mi-am dat seama atunci că el a fost atunci în moarte clinică. Acesta avea o privire de mirare pe fața lui, și era pe punctul de-a pune o întrebare, cînd

m-a privit șocat în timp ce era încă pe aparatul de testare. Am observat că inima i se oprise, la fel și respirația, dar el încă mergea și vorbea timp un minut sau două, înainte ca lipsa de sânge la creier să-l facă să cadă jos mort. El a fost mort și nici măcar nu a știut asta. Trebuia să-i fi spus. Imediat după aceea am început procedeul de resuscitare, și i-am pornit iar inima și respirația, și el și-a revenit. Acesta a fost un caz de moarte clinică. Moartea biologică ar fi survenit dacă ar fi trecut între 4 și 6 minute de la oprirea bătăilor inimii ce alimentează creierul, și oprirea respirației. După acest timp, celulele creierului care sînt celulele cele mai sensibile din corp, încep să moară, și se instalează moartea permanentă, cu alte cuvinte persoana devine rigidă ca o scîndură, și pacientul are nevoie acum de reînviere. Numai Dumnezeu poate să reînvie omul.

Noi facem doar resuscitare, un lucru care ni se permite să-l facem.

=== Howard Storm ===

Acum dorim să vi-l prezentăm pe Howard Storm, profesor de artă și literatură, care se afla la Paris cu clasa lui de studenți cînd deodată el a avut o perforație de stomac, o perforație de ulcer, peritonită, șoc, moarte subită, moarte clinică, resuscitare și o experiență în Iad.

Howard Storm:

Aveam 38 de ani și eram profesor la Colegiu, predînd arta. Am luat un grup de studenți cu mine și cu soția mea și ne-am dus prin Europa. Eram deja în acest turneu de 3 săptămîni și aceasta era penultima zi. Ne aflam la Paris. Pe la ora 11 dimineața, am avut o perforație de stomac. Cînd mi s-a întîmplat asta, am simțit cea mai puternică durere pe care am trăit-o în viața mea și care m-a aruncat la pămînt. Fiind pe jos, mă răsuceam, strigam și gemeam,

loveam și urlam și atunci soția mea a sunat imediat la serviciul de urgență. A sosit imediat un doctor care a chemat o ambulanță, pentru că el știa care era situația. M-au dus circa 13 km cu ambulața, traversînd orașul, la un spital public, Spitalul General din Paris, unde am fost dus la camera de urgență și examinat de încă doi doctori care știau exact care era situația mea. Apoi m-au dus la Spitalul Chirurgical, aflat la cîteva străzi, unde a trebuit să aștept deoarece nu era nici un chirurg disponibil pentru a-mi face operația. Așteptam deja de 8, 10 ore în spital fără medicamente, fără examinare, fără să mi se dea nici o atenție și eu încă eram în așteptarea un chirurg care să-mi facă această operație critică. Se făcuse deja ora 8:30 seara cînd o asistentă a intrat să-mi spună că le părea foarte rău că nu mi-au putut aduce un doctor, dar că-mi vor aduce unul în ziua următoare. Cînd mi-au spus asta am știut că s-a terminat cu mine. Știam că sînt mort. Singurul lucru care mă mai ținea în viață era faptul că nu doream să mor. Îmi era o frică teribilă de moarte pentru că eram ateu, un necredincios și o persoană care a trăit doar pentru plăcerea momentului.

În afară de durere, moartea pentru mine era era lucrul cel mai rău care mi se putea întâmpla pentru că asta însemna sfârșitul vieții, că totul se termina și altceva nu mai era. Dar când asistenta mi-a dat această veste, ideea de a încerca să mai trăiesc pentru încă un minut sau încă o oră cu această durere, nu mai merita. Mă agățasem de speranța că ei mi-au spus că vor aduce un doctor și vor face operația, că mă vor deschide și vor rezolva problema. Dar când mi-au spus că nu-mi pot aduce un doctor, i-am spus soției: “A sosit timpul să ne luăm rămas bun, pentru că acum știu că voi muri.” Ea s-a ridicat și m-a luat în brațe din patul în care eram și mi-a spus cât de mult mă iubește, și eu i-am spus cât de mult o iubeam și eu și că situația asta mă făcea foarte trist. Ne-am luat rămas bun și ne-am spus acele lucruri pe care le spui atunci când Eram căsătoriți de 20 de ani și ne-am spus toate acele lucruri... . Nu vă pot spune mai multe pentru că aș începe să plîng. Pînă la urmă s-a așezat jos pentru că știa că totul s-a sfârșit, cum știam și eu. A fost așa de greu să o privesc cum plîngea, am închis ochii așteptînd să mor, apoi am devenit inconștient. Am fost inconștient probabil pentru scurtă vreme, cîteva minute probabil.

Apoi am devenit iar conștient, mi-am deschis ochii și mă uitam în jur, dar acum stăteam în picioare lângă patul meu. Știam exact unde mă aflam și care era situația, nu era nici un fel de confuzie în mintea mea. Mă simțeam mult mai în viață, mult mai real decît mă simțisem vreodată în viața mea, și unii oameni mă întrebă: “Erai duh, spirit?” Deși eram într-adevăr duh, eram cît se poate de viu și de real. Și cum priveam în jurul camerei, am observat că era ceva sub cearceaful de pe pat, un corp. Așa că m-am aplecat peste pat să-l văd, dar capul îi era într-o parte. M-am uitat la fața lui și aceasta semăna cu mine. Dar asta nu era posibil, pentru că eu eram și stăteam acolo lângă acel corp. Eu mă simțeam viu, mă simțeam bine, chiar foarte bine. Așa că am încercat să vorbesc cu soția mea, dar ea nu mă putea auzi sau vedea, și am crezut că ea doar mă ignoră și m-am supărat foarte tare pe ea pentru că mă ignora și nu îmi dădea atenție.

Atunci am început să țip și să strig la ea: “Ce se întâmplă aici, de ce corpul acesta din pat arată ca mine și cum a ajuns el aici?”

Am avut o suspiciune ciudată că corpul acela din pat eram eu, dar nu am vrut să mă gîndesc la asta pentru că asta era prea înfîcoșător. Am devenit foarte agitat și supărat pentru că totul era deja prea ciudat. Asta nu mi se putea întâmpla mie, era imposibil, eu aveam pe mine halatul de spital și totul era și părea foarte real.

La un moment dat am auzit niște oameni care mă chemau din afara camerei și care îmi spunea cu un glas moale și delicat: ”Howard, tu trebuie să vii cu noi acum. Vino repede, vino aici!” Așa că m-am dus la ușa camerei să văd cine este și iată că pe hol erau într-adevăr oameni. Holul era rece, umed și cenușiu, nu era nici luminos nici întunecos, ci doar cenușiu. Și toți erau îmbrăcați în gri, bărbați și femei, și purtau un fel de uniforme de spital. I-am întrebat dacă au venit din partea doctorilor ca să mă ducă în sala de operație. Le-am spus că eram foarte bolnav și că trebuia să am o operație pentru că altfel voi muri dacă nu voi fi operat, că trebuia să fi avut această operație cu 8 ore în urmă și așa mai departe, la care ei mi-au spus: “Noi știm, știm, înțelegem ... Howard vino repede, vino cu noi, te așteptăm!”

Am ieșit din cameră care era foarte reală, curată și luminoasă, și am mers în holul care era rece și cețos și i-am urmat pe acești oameni într-o călătorie foarte lungă. Acolo nu mai exista timp, și când fac referință la timp, acesta este doar o iluzie, pentru că în acel loc nu există timp. Această călătorie, dacă ar fi să-i refac traseul, ar trebui să merg pe jos de la Nashville la Louisville(175 miles, circa 300km). Aceasta ar fi distanța pe care am parcurs-o cu acești oameni. În

timp ce mergeam, ei stăteau în jurul meu, obligându-mă oarecum să înaintez, și totul devenea tot mai întunecos. Ei deveneau din ce în ce mai direcți și mai ostili față de mine. La început au fost foarte drăguți și amabili pentru a mă determina să merg cu ei, dar apoi când mergeam deja cu ei, îmi spuneau răutăcios: “Grăbește-te..., mișcă-te..., taci din gură..., nu mai pune întrebări.” și situația devenea tot mai urâtă. Am ajuns acum într-un întuneric beznă și eu eram absolut îngrozit pentru că oamenii aceștia îmi erau foarte ostili și eu nu știam unde mă aflam. Atunci le-am spus: “Nu plec mai departe cu voi.” Ei au spus: “Aproape ai ajuns.” și am început să ne încăierăm și eu încercam să mă îndepărtez de ei. Ei mă împingeau și mă trăgeau, dar acum erau foarte mulți. Dacă la început erau câțiva numai, acum în acest întuneric, erau sute sau mii, idee n-am. Și se jucau cu mine. În mod sigur puteau să mă distrugă dacă ar fi vrut, dar ei n-au vrut să mă distrugă. Ceea ce doreau însă era să îmi producă durere, pentru că ei căpătau, plăcere nu e cuvântul potrivit, ei căpătau satisfacție din durerea pe care mi-o provocau. Despre ceea ce mi-au făcut la început îmi este foarte greu să vorbesc, și n-am să spun. N-am să vă spun decât puțin pentru că ar fi lucruri prea urâte. Inițial mă sfișiau și mă mușcau, mă sfișiau cu unghiile lor și mă zgîriau. Am încercat să mă apăr și să mă lupt ca să scap de ei, dar era de parcă eram într-un stup de albine, ei erau cu sutele peste tot peste mine.

Acum zăceam întins jos pe pământ, tot rupt în bucăți cu dureri peste tot, atât în interior cât și în exterior. Chiar mai greu de suportat decât durerea fizică a fost durerea emoțională a ceea ce tocmai mi se întâmplase, degradarea cumplită pe care tocmai o trăisem. Nu am simțit nici un moment că ar fi nedrept sau greșit ce mi se-ntimplă. Mi-am auzit vocea, nu era vocea altcuiva sau cea a lui Dumnezeu, era vocea mea. Și am auzit-o vorbind, dar nu o vorbeam eu. Poate că era vocea conștiinței mele, sau..., nu știu ce a fost, dar mi-am auzit distinct vocea mea spunând: “Roagă-te la Dumnezeu!” Și mă gândeam în sinea mea: “Eu nu cred în Dumnezeu.”, “Roagă-te la Dumnezeu!” spunea iar vocea, și mă gândeam: “Chiar dacă m-aș putea ruga, nu mai știu cum să mă rog.” La vremea aceea, eu nu mă mai rugasem de peste 23 de ani. Încercam să mă gândesc ca atunci când, copil fiind, spuneam rugăciuni la Școala Duminicală și la Biserică. Ce spuneam noi atunci...? și încercam să-mi aduc aminte, pentru că pentru mine, a mă ruga însemna a recita ceva ce am învățat, asta am crezut eu că era rugăciunea. Deci ia să văd: “Domnul este Păstorul meu”, ”pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”, ”...țara mea este acolo sus.”, stai că asta nu e rugăciune, am greșit. Încă odată: “și chiar dacă m-aș duce prin valea umbrei morții...”, “șapte ani în urmă strămoșii noștrii...”, “cu ani în urmă srăbunii noștri...” Le amestecam acum pe toate și nu-mi mai aduceam aminte cum să mă rog.

Era ciudat că cei din jurul meu, de fiecare dată când îl menționam pe Dumnezeu, acei oameni care m-au atacat și mușcat, se comportau de parcă aruncam cu apă fiartă pe ei. Aceștia urlau și țipau, folosind cele mai josnice înjurături și profanări pe care le-am auzit vreodată în lumea asta. Un alt lucru ciudat era faptul ca ei nu suportau să fie în jurul meu când eu vorbeam despre Dumnezeu. Era așa de dureros pentru ei să audă despre Dumnezeu încât se dădeau înapoi. Am simțit deci că pot scăpa de ei vorbind despre Dumnezeu. Încercam să-mi amintesc rugăciuni, dar eram confuz și buimăcit. Și cum stăteam acolo întins pe jos, în cele din urmă mi-am dat seama că toți au plecat și că am rămas singur. Eram acolo singur pentru eternitate, ce vreau să spun cu asta este că acolo nu aveam deloc senzația timpului. M-am gândit însă la viața mea, m-am gândit la ce am făcut și la ce nu am făcut. Mă gândeam și la situația în care eram acum și concluzia la care am ajuns a fost că întreaga mea viață de adult a fost una egoistă, și singurul meu dumnezeu am fost eu însumi. Mi-am dat seama atunci că era ceva teribil de rău cu viața mea și că oamenii care m-au atacat erau același fel de oameni cum eram și eu. Aceștia nu erau monștrii sau demoni, ci oameni care și-au ratat viața pe pământ. Au ratat șansa că s-au născut și că au fost în viață pe acest pământ și au trăit o viață egoistă și rea. Și eu mă aflam acum într-o lume în care nu era nimic altceva decât de egoism și răutate. Ei erau condamnați acolo să își provoace aceste lucruri unii altora și lor însuși, probabil pe vecie și acum eu eram parte a acestei lumi. Și părea că deși eu nu am vrut să fiu acolo, totuși acela era locul potrivit pentru mine să fiu. Am simțit că asta meritam, pentru că așa am trăit defapt pe pământ.

Nu vă puteți imagina, emoțional vorbind, ce dureros era asta. Zăceam acolo la nesfârșit, gândindu-mă la soarta mea. Și în mintea mea a apărut o imagine cu mine ca și copil stînd într-o clasă de la școală Duminicală, cîntînd “Isus mă iubește”. Auzeam în mintea mea: “Isus mă iubește, la la la, Isus mă iubește, la la la.” și în timp ce îmi aminteam spunînd și auzind asta, mă puteam auzi ca și copil cîntînd, dar mai important decât orice altceva era faptul că și simțeam asta în inima mea.

A fost o vreme în viața mea când eram tînr și inocent, cînd credeam în ceva bun, cînd credeam în cineva altul decât persoana mea, cînd am crezut în cineva care era foarte bun și atotputernic și căruia chiar îi păsa de mine și am vrut să simt asta din nou. Acel ceva ce am pierdut, și pe care l-am aruncat și trădat, am vrut să-l am înapoi. Nu-l cunoșteam pe Isus, dar doream să-l cunosc pe Isus. Nu îi cunoșteam dragostea Sa, dar acum doream să îi cunosc dragostea. Nu știam dacă El era real, dar doream acum să fie real, pentru că a fost o vreme în viața mea cînd am crezut în ceva, și știam că am cunoscut odată ca și copil, că asta era adevărat și am vrut să cred că era adevărat. Așa că l-am chemat din întuneric pe Isus: “Isus, te rog salvează-mă!” și El a venit.

La început a fost ca o lumină în întuneric, și foarte repede aceasta a devenit strălucitoare. Lumina a devenit atît de strălucitoare încît dacă ar fi fost în lumea noastră, ea m-ar fi topit, m-ar fi prăjit pe loc. Dar ea nu era deloc fierbinte sau periculoasă. Lumina aceasta venise peste mine, și El era în această lumină și s-a aplecat cu blîndețe spre mine ca să mă ridice. În prezența luminii Sale, am putut vedea că eram plin de sînge, murdar și cu răni peste tot. Arătam ca un animal ucis de o mașină pe șosea și abandonat. El și-a dus cu blîndețe mîinile sub mine și cu foarte mare tandrețe m-a ridicat și în timp ce mă atingeau toate rănile, toată durerea, toată murdăria s-au evaporat pur și simplu. Și iată că sînt iar întreg și vindecat. În interiorul meu, eram acum plin de dragostea Lui, și aș vrea să pot explica mai bine lucrul acesta. Este așa de frustrant să nu poți spune oamenilor despre asta, pentru că

acesta este lucrul cel mai bun care mi s-a întâmplat vreodată în viață, acest lucru era TOTUL. Întregul sens al vieții este să cunoști această dragoste, și să ajungi la ea, dar nu pot să v-o descriu sau să o exprim în cuvinte omenești.

El mă ținea și mă îmbrățișa, frecându-mă ușor pe spate, cum ar face un tată cu fiul său sau o mamă cu fiica sa, mă freca ușor și cu tandrețe pe spate și eu plîngeam de bucurie și fericire ca un copil. Eram eliberat, am fost pierdut și acum am fost găsit, am fost mort și acum adus din nou la viață. După aceea El m-a scos afară din acel loc, îndreptându-ne în sus și apoi am zburat, părăsind lumea aceea întunecată.. Ne îndreptam acum înspre o lume a luminii și am început să am gânduri de o rușine copleșitoare de cât de rău am fost, și mă gîndeam că am fost un ticălos, un gunoi și un mizerabil.

Apoi mi-am spus: “Cred că El a făcut o geșală. Eu nu aparțin aici. El nu mă vrea.” Cum să îi pese Lui de mine, tocmai de mine! Doar eu sînt rău. Apoi ne-am oprit. Nu eram nici în Iad, nici în Rai, eram undeva între și El mi-a spus: “Noi nu facem greșeli! Tu de aici aparții !” Apoi am început să conversăm și El vorbea și îmi spunea multe lucruri. El a adus apoi niște îngeri și mi-au arătat toată viața mea, de la început pînă la sfîrșit. Ceea ce au dorit să îmi arate a fost ceea ce am făcut bine și ceea ce am făcut rău. Și fără ca să mai trec prin toată povestea vieții mele, totul era defapt foarte simplu. Atunci cînd eram o persoană bună și iubitoare, cu considerație pentru alți oameni, asta îi făcea pe îngeri fericiți, îl făcea pe Isus fericit și m-au lăsat să înțeleg că asta îl făcea și pe Dumnezeu fericit. Cînd însă eram egoist și manipulativ asta îi făcea pe îngeri nefericiți, îl făcea pe Isus nefericit, și mi-au lăsat de înțeles că și pe Dumnezeu îl făcea nefericit. Ceea ce încercau ei să îmi transmită defapt , era că întregul scop al existenței mele este să îl iubesc pe Dumnezeu și pe aproapele meu ca pe mine însumi. De aceea am fost creat, acesta este motivul pentru care sînt în această lume și asta trebuia să fac și să învăț, dar eu am dat greș.

Apoi mi-au spus că trebuie să mă întorc înapoi în lumea aceasta, și m-am supărat foarte tare pentru că eu doream să merg în Rai. Ceea ce mi-au spus ei despre Rai este că acela este locul cel mai plăcut, cel mai interesant și cel mai minunat care există. Toți, absolut toți ar dori să meargă în Rai și am vrut și eu să merg. Dar ei mi-au spus că eu nu eram gata, nu eram pregătit și că nu mi-a sosit încă vremea să merg în Rai. Sosise însă timpul să mă întorc înapoi în această lume și să încerc să trăiesc așa cum Dumnezeu vrea să trăiesc, și cum defapt EL mă crease ca să trăiesc. Le-am spus atunci, lui Isus și la îngeril, că nu aș putea trăi în lumea aceasta fără ei, că mi se va frînge inima dacă mă vor trimite înapoi în lumea aceasta pentru că ei vor fi acolo și eu voi fi aici. Dar ei mi-au spus: “Tu nu înțelegi? Ce se întâmplă...? Noi îți arătăm toate acestea. Noi am fost întotdeauna acolo! Noi am fost întotdeauna cu tine, în tot acest timp! Tu niciodată nu ai fost singur acolo !” Atunci am spus:”Voi trebuie să mă înștiințați din cînd în cînd că sînteți în jurul meu.” Și ei au spus că dacă mă rog și îi mărturisesc lui Dumnezeu păcatele mele, dacă îi dau lui Dumnezeu tot ceea ce am, adică îngrijorările mele, necazurile mele, speranțele și visele mele, dacă i le dau toate Lui, atunci vor fi momente în care ei vor fi acolo și eu voi ști în inima mea că ei sînt acolo. Nu îi voi vedea neaparat, dar le voi simți dragostea așa cum o simțeam acum. Și am spus:”Dacă mă asigurați că vor fi momente cînd voi simți această dragoste, atunci voi putea trăi în lumea aceasta.” Și ei au spus că vor face asta, apoi m-au trimis înapoi pe pămînt. După această experiență, infirmiera care fusese în cameră cu cîteva minute în urmă și care a spus că nu putea găsi un doctor, a alergat înapoi în camera mea

și mi-a spus că doctorul a sosit la spital, ceea ce era oarecum un miracol pentru că era seară, în jur de ora 9 sau 9:30. Ea mi-a spus deci: “Doctorul a sosit la Spital și te vom opera numaidecât.” Apoi au intrat și câțiva asistenți medicali și alți oameni care au scos-o pe soția mea din cameră. Situația asta era foarte incomodă pentru mine deoarece eu încercam să le spun că doream să-i spun soției ce tocmai mi se întâmplase. Când am trecut pe lângă soția mea, fiind dus pe targă, în hol pe drumul spre chirurgie i-am spus: “Totul va fi bine!” și ea a început să izbucnească în plîns deoarece ea a crezut că eram pe moarte. Ce este ciudat în această experiență este că amintirea ei un s-a stins deloc. Totul îmi este încă foarte viu în minte, nu știu de ce. Cred că unul din motivele pentru care Dumnezeu mi-a dat această experiență este ca să o împărtășesc și la alții. Nu știu niciodată dinainte cui, dar știu că voi avea ocazia să o împărtășesc și altora cărora le va fi de folos.

=== *Interviuri pe Stradă* ===

(**Ioan 14:6**) ”Eu sînt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine.”

[Prezentator:]

Un sondaj de opinie arată că mulți oameni nu cred în existența unui Rai sau a unui Iad adevărat. Mulți dintre cei care cred totuși că aceste locuri există, au idei diferite cu privire la felul cum se ajunge într-unul sau într-altul.

Persoană de pe stradă luată la întîmplare nr.1 (bărbat):

Eu nu cred că există Iad. Cred însă că există Rai. Într-un fel, această existență trebuie să însemne mai mult decît această perioadă scurtă ce o trăim pe Pămînt. Trebuie să fie ceva care să urmeze după asta.

Persoană de pe stradă luată la întîmplare nr.2 (bărbat):

Eu cred că fiecare va plăti pentru ceea ce face în viață. Nu cred neaparat în ceea ce spune Biblia despre Iad, că este un foc al infernului, dar cred că Iadul reprezintă temerile tale cele mai rele și tot ce poate fi rău în propria ta percepție, pentru care plătești pe vecie. Și cred de asemenea că Raiul este locul unde îți petreci în pace restul vieții cîtă vreme îl iubești pe Dumnezeu și trăiești pentru El conform Cuvîntului Său.

Persoană de pe stradă luată la întîmplare nr.3 (femeie):

Eu cred că există Rai, sigur există Rai. Nu sînt însă așa de sigură și de Iad. Cum explici Iadul? Dar Raiul sigur există.

Persoană de pe stradă luată la întîmplare nr.4 (bărbat):

Nu cred că este necesar să mergi la biserică ca să ajungi în Rai, sau că trebuie să crezi în Biblie, ci doar trebuie să trăiești o viață bună. Iadul este rezervat doar câtorva oameni foarte răi, poate pentru cineva care a comis o crimă cu intenție. Probabil crima este singurul lucru pentru care poți ajunge în Iad.

Persoană de pe stradă luată la întîmplare nr.5 (femeie):

Nu sînt chiar sigură ce te-ar putea duce în Iad, sau ce te-ar putea duce în Rai. Nu aș putea să spun cu certitudine.

Persoană de pe stradă luată la întîmplare nr.6 (bărbat):

Eu cred că probabil nu există nici Rai, nici Iad, ci doar o altă viață. Nu știu exact ce este. Dar cred, nu sînt sigur ce este acolo, dar cred că este un fel de loc între, ceva neutru, sau un purgatoriu unde se duce toată lumea. Un loc care nu este nici prea confortabil, nici prea traumatic.

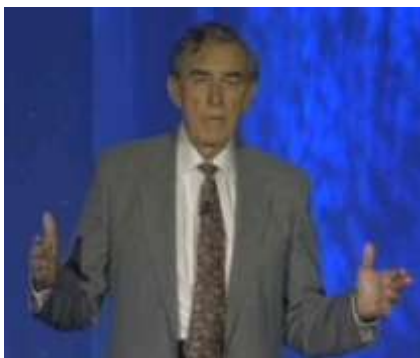
Persoană de pe stradă luată la întîmplare nr.7 (femeie):

Cred că fiecare om cu mintea întregă se gîndește la Rai și Iad. Raiul este ceea ce îi face pe oameni să fie cei mai fericiți și spre care privesc în viitor, și în ceea ce ei cred cu tărie în propria lor credință, fie că aceasta este Dumnezeu sau vreo altă divinitate sau entitate, dar Raiul există. Și pentru aceasta se luptă ei în viață. Fiica mea este ateu declarat, dar undeva în mintea ei, ea știe că există ceva în legătură cu sfîrșitul vieții. Și pentru mine, asta este destul, o divinitate nu este necesară.

Persoană de pe stradă luată la întîmplare nr.8 (femeie):

Eu cred în propria mea credință, care este o credință mai mult metafizică. Eu cred că felul cum trăiești pe pămînt și felul cum privești Raiul este în funcție de propria ta concepție. Și cînd mori, te duci într-un loc conform concepției tale. Deci, dacă tu crezi că în tine este o sursă divină și că tu ești o persoană bună și ești o persoană fericită, atunci asta ți se va întîmpla și după moarte. Dar nu cred că ești pedepsit, sau că te duci în vreun loc cu foc dacă nu ți-ai trăit viața așa cum religia organizată crede că ar fi trebuit s-o faci.

[Sfîrșitul Interviuurilor]

[Dr. Rawlings]

Mulți oameni încearcă să dilueze mesajul despre Iad și Rai, spunând că nu există nici unul din aceste locuri. De ce să nu mănânci atunci, să bei și să te distrezi? Dacă nu trebuie să dai socoteală, atunci nu există nici păcat. Și dacă nu există păcat, Cristos a murit degeaba. Și dacă Cristos a murit degeaba, de ce mai avem nevoie de Dumnezeu? Aceasta este noua filozofie New Age care spune că nu există Iad. Speranța celor mai mulți oameni este că Iadul nu există.

Pe de altă parte, sînt oameni care se duc pe la spitale și îi vizitează pe cei dragi ai noștri, ducînd cu ei mesajul New Age. Acesta mai este numit și religia EPM, religia Experiențelor în Pragul Morții. “Uite, eu am fost în Rai” le spun ei pacienților muribunzi, “și am văzut lumina și m-am întors. Totul este bine. Nu trebuie să dai socoteală, nu există Iad. Porțile Raiului sînt larg deschise pentru oricine moare. Uită-te la mine! Eu sînt ateu și sînt aici. Nu trebuie să-ți faci griji! Nu-ți fie frică de moarte! Eu voi sta cu tine. Familiei tale îi este teamă să stea cu tine în timp ce mori, dar mie nu îmi este. Lasă-mă să te țin de mîna. Dă-mi voie să-ți spun despre lucrul acesta minunat care vine după tine, de această lumină superbă de la capătul tunelului unde nu mai există griji sau pierderi, ci numai cîștig. Tu vei fi acceptat așa cum ești. Nu există Rai și nici Iad. Este doar eternitate pentru toți.”

Aceasta este filozofia New Age, numită Credința Omega, conform căreia toată lumea merge în Rai. Și astfel de oameni merg acum prin spitalele noastre și îi consiliază pe muribunzi, în loc ca grupurile din bisericile noastre să îi consilieze. Slujirea celor care sînt pe moarte este cea mai neglijată dintre toate. Nimeni nu o vrea. La toți le este frică de pacienții care sînt pe moarte. Și pacientul care este pe moarte vrea să știe ce înseamnă moartea. Doare cînd mori? Există viață după moarte? Există Rai sau Iad? Cum pot să fiu sigur că voi merge în Rai? Și tu poți să le spui cum. Este un cadou gratuit și tu poți să le spui cum să îl dobîndească. Dar dacă noi nu ne apărăm de această Credință Omega și de acești oameni care acum se infiltrează prin spitale cu această credință care este mortală, atunci ne vom pierde propriul nostru Creștinism. Pacientul va muri gol, fără nici o credință.

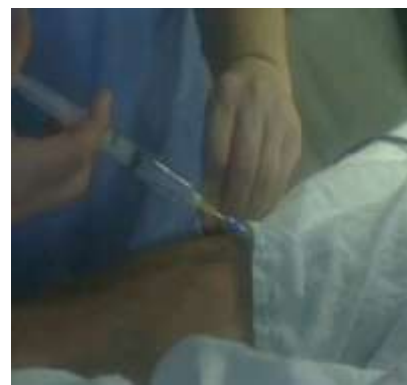
Am dori să vă prezentăm acum cazul Dr. Whitaker, care încă mai profesează, un ateu la vremea aceea care nu avea nimic de-a face cu Dumnezeu, dar în urma unei situații survenite, viața lui s-a schimbat și am dori să-l ascultați în continuare.

=== *Dr. Donald Whitaker* ===

Dr. Donald Whitaker:

Era în februarie 1975, și la vremea aceea eram un alcoolic scăpat de sub control. Foloseam și droguri recreative, dar în principal alcoolul era drogul meu preferat. Îmi pierdusem total controlul și aveam o mulțime de prieteni în domeniul spectacolelor, Hoight Axton

fiind unul dintre ei, la fel și Ringo Star și alții. Aceștia aveau un program TV special pe coasta de vest și Hoight m-a sunat să mă întrebe dacă vreau să merg și eu cu ei. I-am răspuns că da, că mi-ar place să merg, pentru că știam că acolo va fi multă băutură și distracții și în timp ce ei se ocupau cu programul acela TV special, eu îmi făceam treburile mele. După 3 sau 4 zile petrecute acolo, m-am îmbolnăvit, și prin îmbolnăvire vreau să spun că aveam o dudrere cumplită în abdomen. Am zburat la Oklahoma City și l-am sunat pe senator, un prieten de-al meu, spunându-i că îmi trebuia o mașină deoarece eram bolnav. Așa că mi-au trimis o mașină care m-a dus acasă, și de acolo am mers la spitalul Whatley Hospital din Texarkana, Texas, asta fiind în Februarie, 1975. Acolo mi-au administrat electroliți, ceea ce înseamnă că potasiul, cloridele și alte substanțe erau atât de disproporționate, încât au trebuit să-mi facă perfuzii pentru a mă reechilibra din nou.

La vremea aceea din viața mea, eram ateu. Eram un ateu înrăit care trăia doar pentru el. Ateii sînt egocentriști care trăiesc doar pentru ei. Aceasta era starea în care eram în spital în 1975. Apoi 3 zile mai târziu m-au operat. După operație, m-am trezit la reanimare conectat la aparatul de

respirat care mă ajuta să respir. Nu puteam să vorbesc și zăceam în comă, dar îi auzeam pe oameni vorbind între ei de cât de bolnav eram, și că aveam să mor și că un voi mai ieși viu din spital.

Pe vremea aceea aveam părul foarte lung pentru că îmi plăcea să port părul lung. Și am auzit pe cineva zicînd: “Uite, ce păr lung are!” și altcineva a spus: “Dar nici pe de parte așa de lung cum va fi cînd va ieși de aici.” Și a treia voce a spus: “El nu va ieși viu de aici. El va muri.” După trei zile, puteam deja să respir singur. Îmi amintesc de doctorul meu, chirurgul meu, Dr. Donald Dunkon că mi-a spus: “Don, dacă ai ceva să-ți pui în ordine, dacă trebuie să semnezi ceva, fă-o acum pentru că nu știm sigur cît timp mai ai.” Știam că aveam o boală numită pancreatită necrotică hemoragică acută. Nu ai cum să trăiești cu această boală. Poți trăi cu pancreatită. Poți să trăiești cu pancreatită acută, dar nu poți trăi cu pancreatită necrotică hemoragică acută. Dunkon le-a spus celor doi fii ai mei că pînă dimineața eu voi fi mort. Ei nu se așteptau să supraviețuiesc.

Zăceam acolo pe pat, fiind un ateu convins. Nu credeam în Dumnezeu. Credeam în puterea Universului pentru că o văzusem. Ca doctor, am văzut și viața și moartea pentru că am avut de-a face atît cu viața cît și cu moartea. Credeam în ceva, dar nu-mi vorbi mie despre Dumnezeu, dar mai ales nu-mi vorbi mie despre înviere sau naștere din fecioară, sau chestii de genul acesta pentru că eu lucrez în domeniul științei și cercetării. Majoritatea doctorilor care lucrează în acest domeniu nu cred în Dumnezeu. Ei nu cred într-o ființă supremă. Ei încep acum să creadă că există ordine în Univers pentru că cu cît mergem mai departe, vedem această ordine, dar eu eram ateu atunci.

Vedeți, este foarte ușor să fii ateu cînd ai succes. Cînd ai reușit să avansezi de la traiul de pe ajutorul social, la a fi unul din cei mai puternici oameni în zona în care trăiești, unul din cei mai puternici oameni din statul Oklahoma din punct de vedere politic. Este foarte ușor să fii ateu cînd ai astfel de realizări. Omul poate să spună atunci relaxat: “Eu n-am nevoie de Dumnezeu. Ce este Dumnezeu?” Dar este foarte dificil să fii ateu atunci cînd zaci pe patul morții, pentru că începi să te gîndești: “Și dacă oamenii aceștia au totuși dreptate?”

Vedeți, a existat un singur om, pe nume Ron Short, care a stat între mine și porțile Iadului. Un singur om care mi-a mărturisit despre dragostea lui Isus timp de 5 ani, înainte ca eu să fiu bolnav. Mă contraziceam cu el, dar îmi plăcea de el pentru că ceea ce spunea și făcea. El a fost singurul pe care l-am văzut că profesa ca un creștin și trăia ceea ce spunea, și l-am respectat foarte mult. Nu credeam în ceea ce spunea, dar îl respectam. Dar acum cînd zăceam pe patul morții, știind că voi muri, la cine credeți că m-am gîndit atunci? M-am gîndit: “Și dacă Ron are dreptate? Și dacă chiar există Rai și Iad?” Așa că imediat primul gînd și cel mai presant din mintea mea era acum: “Cum să fiu mîntuit? Ce este mîntuirea? Cum pot fi mîntuit?”

Și am trimis după Ron Short. Am dorit să vină la mine pentru că am vrut să facă ceea ce trebuia să facă, indiferent ce era. Nu aveam idee cum un om care a fost răstignit în Israel pe o cruce cu 2000 de ani în urmă m-ar putea salva. Ce legătură avea asta cu mine? Dar am știut că Ron avea ceva ce trebuia să am și eu. Și în acea seară, am trimis după Ron, dar Ron nu era acasă, Ron era în Alabama, așa că am trimis după el să îl aducă la mine. Noaptea aceea a fost cea mai lungă noapte din viața mea de pînă atunci și de atunci încoace. În noaptea aceea, în timp ce zăceam acolo pe pat, am început să-mi pierd cunoștința. Am început să-mi pierd cunoștința și în timp ce-mi pierdeam cunoștința, sufletul meu începea să meargă în jos, scufundîndu-se în întuneric. Acolo era atît de întuneric! Era de parcă tot întunericul penetrase în corpul meu, în ființa mea. Și în timp ce am părăsit corpul, și pot să vă spun că mi-am părăsit corpul pentru că îmi amintesc cînd m-am întors în el, nu știu unde am fost.

Sînt oameni care vorbesc despre o lumină, sînt oameni care vorbesc că au plutit în aer, sînt oameni care vorbesc de un sentiment de căldură și dragoste. Eu nu am simțit nimic din toate acestea. Eu nu am simțit așa ceva. Eu am simțit o teroare de nedescris pentru că am știut că dacă aș fi mers pînă la capăt, dacă aș fi alunecat pînă la capăt, nu m-aș mai fi întors niciodată. În adîncul ființei mele știam asta, așa că m-am luptat toată noaptea.

Mai tîrziu mi-au spus că nu numai că am tras cearceaful de pe

salteaua de sub mine, dar am tras și salteaua peste mine, pentru că trebuia să stau și să aștept pînă cînd Ron ajungea la mine. Și orice trebuia el să facă, eu trebuia să aștept. Și din nou, cînd îmi păraseam corpul, eu mă duceam în jos, în teroarea aceea adîncă și întunecată. Pielea de pe mine începea să se răcească. Nu era ca frigul pe care-l simți în aer cînd te plimbi, ci era un frig ce te pătrundea pînă la oase și puteai simți frigul cum urca de la picioare. Și din nou începeam să-mi părăsesc corpul și să fiu în întunericul și în vidul acela. Îmi amintesc cum odată am intrat înapoi în corp, deoarece cînd am intrat în corp, totul s-a întîmplat brusc, ca o bufnitură. Am simțit în corp ca o bufnitură, vorbesc de corpul meu fizic. Credeți-mă, credeți-mă vă rog, aceasta a fost cea mai înfiorătoare și îngrozitoare experiență care mi s-a întîmplat vreodată. M-am luptat toată noaptea. Și în dimineța următoare, undeva în jurul orei 9:30 sau 10, în sfîrșit Ron a sosit. El a intrat în salon și a spus: “Dr. Whitaker, ce șanse ți-au spus că ai?” Am spus: “-Ron, mi-au spus că nu am nici una.” Atunci el a zis: “-Acum a sosit momentul !” Am spus: “-Ai dreptate.” Înainte îl înjuram sau îl scuipam, dar acum a sosit vremea pentru că trebuia să am și eu ceea ce avea și el. Îmi mai rămăsese o

perioadă scurtă de trăit pe pămînt, și nu știam, idee nu aveam cînd aș putea să plec pentru totdeauna. Atunci, Ron m-a condus în rugăciunea păcătosului. Idee nu aveam ce era rugăciunea păcătosului, dar aveam încredere în Ron. El m-a condus în această rugăciune și mi-a spus că Isus a murit pentru păcatele mele. Că El a murit pentru păcatele întregii lumi. Nu prea am înțeles eu asta, dar el mi-a arătat în Cuvîntul lui Dumnezeu unde era scris lucrul acesta. Trebuie să înțelegeți că eu eram un om al cărților.

Am petrecut o mare parte a vieții mele, 25, 26 de ani din viața mea cu cărțile, cu tot felul de cărți științifice. Am mai multe specializări în Chimie, precum și diverse alte specializări, pînă la titlu de doctor în medicină pentru a practica medicina, am deci toate aceste specializări.

Dar Ron atunci așa mi-a spus și eu l-am crezut pentru că așa scria în această carte. Această carte era nouă pentru

mine, și ea se numea Biblie. L-am lăsat pe Ron să mă conducă în rugăciunea păcătosului, și am repetat după el această rugăciune. Apoi, pot să vă spun un singur lucru, că după aceea a venit peste mine o pace cum eu nu am mai cunoscut niciodată. Căutasem această pace, am căutat-o în băutură și alcool. Am căutat-o în droguri și femei, am căutat-o în tot felul de locuri, dar în viața mea tot nu era pace.

Odată însă ce l-am acceptat pe Isus Cristos ca Domnul și Salvatorul meu, nu mi-a mai fost frică. Încă continuam să cred că voi muri, pentru că știam ce boală aveam și că nu puteam supraviețui cu ea. Știam asta, doar eram doctor. Știam căci cu boala ce o aveam nu se putea supraviețui. Și Ron mi-a arătat în Cuvîntul lui Dumnezeu unde scrie: “Iată semnele care-i vor însoți pe cei care cred. Ei vor pune mîinile pe bolnavi, și aceștia se vor vindeca.” (Marcu 16:18) Călătoresc pe toată planeta Pămînt pînă în ziua de azi, fără să iau insulină sau enzime, și mănînc tot ce doresc și Dumnezeu produce în fiecare zi în corpul meu substanțele necesare ca eu să trăiesc, fără să trebuiască să iau medicamente. Cînd vezi că orbii văd, pe cei schilozi că

umblă, pe leproși că sînt curățați și îi vezi cu proprii tăi ochi, cînd vezi toate astea, nu mai trebuie să fii om de știință la NASA ca să-ți dai seama că Biblia este adevărată.

=== *Dr. George Rodonaia* ===

[Dr. Rawlings]

Cum se face că diferitele etape ale Iadului să ia aspecte diferite la oameni? Ei bine, Biblia nu spune că Iadul este doar foc. Dacă te uiți în locuri diferite prin ea, acolo se spune:

- “dat afară”
- “separat de Dumnezeu”
- “întuneric total”
- “cu viermi care nu mor”

În cea mai mare parte sînt flăcări și foc, dar sînt unii care pot să vizualizeze asta, cum este Dr. Rodonaia pe care îl vom prezenta, și Dr. Whitaker. A vedea îngerii de lumină poate să fie înșelător în unele cazuri. De exemplu, în 2 Corinteni 11:14 ni se spune că: “*Satana se poate preface în înger de lumină, înșelîndu-i astfel pe mulți.*” Ce lumină au văzut acești oameni la capătul tunelului, mai ales dacă era cineva care nu credea că merită să fie în Rai? Aceste lucruri se mai întîmplă. Totuși este destul de ciudat că contrariul nu se întîmplă. Cei care s-au văzut în Iad, știau exact că acolo le este locul. Și nu se punea întrebarea de ce erau ei duși acolo. Defapt Cristos însuși a vorbit despre asta în Matei 12, 25-26, unde se spune: “*Dacă Satana îl scoate afară pe Satana, el este dezbinat și cum mai poate dăinui atunci împărăția lui?*” Asta este imposibil. Ca înger al luminii, Satana îi poate înșela pe mulți. Dar această lume pe care ei o văd în Iad, fie că e întunericul total, fie că este flăcări și foc, este un loc pe care ei nu vor să-l mai viziteze niciodată.

Aceasta ne aduce acum la cazul Dr. George Rodonaia, un tînăr coleg rus, foarte inteligent. El a devenit profesor și doctor, dar înainte de asta, el a avut probleme cu KGB-ul. El n-a putut părăsi Rusia. Defapt cînd a încercat să iasă din Rusia, a fost lovit intenționat de o mașină a KGB-ului pe trotuar care a trecut peste el. Așa a început accidentul și povestea sa.

[Dr. George Rodonaia]

Ca psihiatru și neuropatolog, pentru mine n-a existat niciodată Dumnezeu. Nu am crezut niciodată în Dumnezeu. Nu am crezut niciodată în Biblie. Nu mă gîndisem niciodată la Dumnezeu, la Biblie sau la divinitate. În 1976, aveam 20 de ani și lucram deja ca doctor în Georgia, Rusia.

Am cunoscut o doamnă din Texas și am încercat să părăsesc țara de mai multe ori, dar nu am avut prea mare ajutor. Această doamnă a încercat să mă ajute și am avut mari neazuri cu KGB-ul datorită muncii mele. Lucram atunci la “idenosintrifosper”, acesta este un transmițător de neuroni din creierul nostru și

în combinație cu "Oxitocina" am descoperit câteva lucruri importante. Eram om de știință și KGB-ul nu dorea ca eu să plec, așa că au decis să mă omoare. Așa am intrat într-o altă dimensiune a vieții mele.

Stăteam pe trotuar, gata de plecare spre New York așteptînd taxiul spre aeroport, cînd o mașină care mergea pe trotuar m-a lovit în plin. Am zburat 10m prin aer și am căzut jos, și apoi mașina a trecut iar peste mine. Prietenii și rudele mele

m-au dus la spital. Personalul spitalului, prieteni de-ai mei și alți doi profesori, m-au declarat mort. M-au pus în morgă, la congelator. Era Vineri seara. După trei zile, m-au scos afară de acolo, într-o zi de Luni. M-au pus acolo Vineri seara și Luni dimineața au început autopsia mea.

În aceste trei zile, eu mi-am părăsit corpul și am văzut tot ce se întîmpla în jur, m-am văzut pe mine și trupul meu, am văzut nașterea mea, mi-am văzut părinții, soția, copilul și prietenii mei. Le-am văzut gîndurile. Vedeam și ce gîndeau și felul în care gîndurile lor se mișcau dintr-o dimensiune în alta. A fost o experiență incredibilă! Eram în întuneric, un întuneric total și acest întuneric mă apăsa. Acest întuneric exista în afara mea, nu în mine. Ce vreau să spun este că întunericul acesta mă apăsa. Și eu eram prins la mijloc în această sferă și nu înțelegeam de ce și cum există acest întuneric. Unde eram defapt? Am înțeles că nu aveam un trup, pentru că nu îl simțeam. Dar apoi m-am gîndit la lumină. Am trecut printr-o gaură mică în acea lumină, dar lumina aceea era atît de puternică și de arzătoare încît nu o put compara cu absolut nimic. Nu se poate explica în cuvinte. Și lumina aceasta era atît de arzătoare și trecea prin carne, dar eu nu aveam un trup. Aceasta era partea cea mai interesantă. Și îmi era teamă de lumina aceea. M-am gîndit că oare unde să mă retrag la umbră, să scap de lumina aceasta. Ce era lumina aceasta? Nu știu. Ar putea fi numită lumina lui Dumnezeu, sau s-ar putea numi lumina Vieții. Dar lumina este lumină și întunericul este întuneric, și apoi ca psihiatru și om de știință nu m-am gîndit la asta. Singurul lucru clar era că eu eram în lumină. Noi nu am fost crescuți cu frică de Dumnezeu. Știți cum era în Uniunea Sovietică, nu mergeam la biserică. Au fost și oameni care mergeau. Noi am crezut că cei care mergeau, erau niște oameni limitați. Credeam că ei nu știau prea multe și că nu există Dumnezeu. Dar cele trei zile cît am fost la morgă în congelator, mi-au schimbat întreaga viață.

Au început autopsia prin a-mi tăia și deschide pieptul. Aceasta a fost prima incizie, apoi eu mi-am deschis ochii. Cînd mi-am deschis ochii și cînd ei au văzut că pupilele mele se mișcau, devenind mai mici, cînd au văzut că ochii mei reacționau la lumină, au știut că eram în viață. M-au dus înapoi în spital și au început să mă resusciteze. Plămîinii mei nu mai funcționau de

multă vreme și m-au conectat la aparatul de respirație artificială timp de 90 de zile. Recuperarea mea nu a fost rapidă, dar viața a revenit în trupul meu. Ei au descoperit în timpul autopsiei că în mine era viață, dar nu toate organele mele funcționau. A fost o muncă grea să fii timp de 9 luni la recuperare, vindecarea nu s-a produs imediat. Eram în viață, dar asta nu însemna că puteam supraviețui dacă doctorii nu m-ar fi ajutat să-mi recuperez sănătatea și organele.

După ce am revenit la viață, am avut parte de multe experiențe diferite și de multă respingere, trebuind să mă lupt cu mulți, dar nimic nu mă putea face să mă răzgîndesc. Îmi știam calea, și am hotărît să plec din țară și cu ajutorul acestei doamne din Longview Texas, m-am stabilit în Statele Unite. Ne-am dus în Texas, unde locuim și azi.

Uneori, noi nu putem controla lucrurile ce ni se întîmplă. Și nici nu încerc să explic totul, pentru că știu și cred că Dumnezeu știe mai bine și cred că nici nu este nevoie să explic totul. De ce mi s-au arătat mie toate astea și de ce am fost eu ales? Nu mi-am pus întrebarea și nici nu mă interesează, ca să fiu sincer. Mă bucur că s-a întîmplat. Acum cred profund într-un Dumnezeu al dragostei, și Dumnezeu este dragoste. Și mai cred că Dumnezeu a creat totul pentru binele și pentru viitorul nostru extraordinar, dacă noi nu îl vom distruge.

=== *Concluzii* ===

Toate aceste experiențe legate de Iad au un singur lucru în comun. Surpriza! Mulți nici nu au știut că există un astfel de loc. Vi se pare surprinzător lucrul acesta? Mi se pare mie surprinzător? Sau vom fi noi pregătiți? Iadul nu este nimic nou. Întotdeauna a fost acolo. Este însă un loc descoperit de unii oameni care au murit și s-au întors de acolo și care vor să-ți spună și ție despre asta.

Dr. George Rodonaia:

Am înțeles ce este Dragostea, ce este Credința și Speranța, și toate acestea trei sînt înțelepciunea lui Dumnezeu.

Dr. Donald Whitaker:

Rugăciunea prin credință și rugăciunea de mîntuire nu este o rugăciune oarecare sau neînsemnată, ci este singura cale către Tatăl. Ea este unica cale! Toți acești oameni din mișcarea New Age care cred că toată lumea merge în Rai, că te poți închina la orice, la un purice, că poți îmbrățișa un copac, că poți venera un cristal sau o stea, am vești pentru aceștia. Ei nu vor merge în Rai dacă nu îl acceptă pe Isus Cristos ca Domn și Salvator al lor, pentru că Biblia spune clar că: *“Singura cale la Tatăl, este prin Fiul Său.”* Ioan 14:6

Ronal Reagan:

Vă rog, nu vă duceți în Iad! Vă rog, vă implor nu mergeți în Iad! Acesta un a fost făcut pentru voi.

Charles McKay:

Dacă ești mîntuit, ești în siguranță dacă l-ai acceptat pe Isus.

Howard Storm:

Nu mai amîna pe ziua de mîine, pentru că s-ar putea să mori chiar în acest moment, chiar în această noapte.

Charles McKay:

Este lucrul cel mai bun care s-a întîmplat vreodată în viața mea.

Howard Storm:

Tu poți să simți prezența lui Isus și astăzi acolo unde ești. El te așteaptă!

Ronal Reagan:

Nu este voia lui Dumnezeu ca oamenii să piară. Eu n-am știut asta. Eu n-am cunoscut dragostea lui Dumnezeu. Tot ce știam era ură, violență și abuz. Dar este Unul căruia îi pasă și numele lui este Isus.

Dr.Donald Whitaker:

Și cine este Fiul? El este Cuvîntul făcut trup ce a venit să locuiască între oameni. Cuvîntul este Calea către Tatăl!

Howard Storm:

Fă o alegere! Nu mâine, nu la noapte, alege chiar acum! Dă-ți inima lui Isus, nu amîna!

Charles McKay:

Dacă vrei să ai o viață fericită după aceasta, acceptă-l pe Isus!

“Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, Eu voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” [Apocalipsa 3:20](#)

Dr.Rawlings:

Priteni, acum ați văzut dovezile. Acum ești cel mai aproape în luarea unei decizii. Există viață după moarte? A fost viața acestor oameni pe care vi i-am prezentat aici dată peste cap pentru nimic, sau a fost pentru că există într-adevăr un Rai și un Iad?

Tu ai luat decizia în ce privește viața ta? Ești sigur că dacă mori la noapte, mâine vei fi cu Dumnezeu în Rai? Și adu-ți aminte de citatul din Apocalipsa 3:20: *“Iată, Eu stau la ușă și bat”* Dumnezeu bate chiar acum. *Dacă Mă auzi, deschide ușa și Eu voi intra. Voi intra, nu s-ar putea să intru, și voi avea părtășie cu tine și tu cu Mine. Asta înseamnă că poți să vii și murdar. Vino așa cum ești.* El va avea părtășie cu tine și îți va spune cum să îți cureți viața. Și între timp, drept răsplată, El îți dă acest dar gratuit al vieții veșnice cu Isus Cristos, pentru că tu ești al Său. Tu ești acum creștin.

Vă mulțumesc prieteni pentru că ne-ați urmărit!

Ioan 11:25-26

“Eu sînt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată.”

Crezi tu lucrul acesta?

Sfîrșit

Înapoi din Iad

cu Dr.Maurice Rawlings